

ΠΑΓΩΤΟ ΓΙΑ ΕΦΙΑΛΤΕΣ

ΝΕΥΡΑ ΠΟΥ ΠΑΛΛΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΑΙΜΑ που ουρλιάζει. Άγριο. Αίμα που στριφογυρίζει σαν ανεμοστρόβιλος και κυνηγεί και καταβροχθίζει τα πάντα. Φρίκη, φρίκη, φρίκη...
«Ελάιζα. Ελάιζα!»

Μια φωνή. Ένα φως λαμπερό. Η Ελάιζα πετάχτηκε —ή μάλλον «έπεσε»— απ' τον ύπνο. Γιατί έτσι ένιωσε: Σαν να έπεσε και να ξύπνησε τη στιγμή που προσγειώθηκε απότομα.

«Όνειρο ήταν» άκουσε τον εαυτό της να λέει. «Κάτι είδα στον ύπνο μου — τίποτα σπουδαίο. Τώρα είμαι μια χαρά».

Πόσες και πόσες φορές τις είχε προφέρει αυτές τις λέξεις! Αμέτρητες. Αυτή όμως ήταν η πρώτη φορά που τις έλεγε σ' έναν άντρα. Σε κάποιον που είχε ορμήσει σαν αληθινός ήρωας στο δωμάτιό της μ' ένα σφυρί στο χέρι, έτοιμος να τη σώσει απ' τους δολοφόνους της.

«Ε... ούρλιαζες» είπε ο συγκατοικός της, ο Γκέιμπριελ, ρίχνοντας ματιές σ' όλες τις γωνιές του δωματίου μήπως κι ανακαλύψει έστω και το παραμικρό ίχνος υποψήφιου δολοφόνου. Ήταν αναμαλλιασμένος απ' τον ύπνο, αλλά σε

απόλυτη εγρήγορση, με το σφυρί ψηλά, έτοιμο να χτυπήσει. «Θέλω να πω... ούρλιαζες κυριολεκτικά».

«Το ξέρω» είπε η Ελάιζα — είχε γδάρει τον λαιμό της απ' τις φωνές. «Έτσι κάνω καμιά φορά». Ανακάθισε στο κρεβάτι της. Οι χτύποι της καρδιάς της, σαν κανονιές, αντηχούσαν απειλητικά, βαθιά μέσα σ' ολόκληρο το σώμα της. Παρόλο που το στόμα της ήταν στεγνό κι η αναπνοή της κοφτή, προσπάθησε να ακουστεί άνετη. «Συγγνώμη που σε ξύπνησα».

Ο Γκέιμπριελ κατέβασε το σφυρί.

«Μα δε με νοιάζει που ξύπνησα. Θέλω να πω πως δεν έχω ξανακούσει κανέναν να φωνάζει έτσι — μόνο σε ταινίες τρόμου ακούς τέτοιες κραυγές».

Ο Γκέιμπριελ έμοιαζε πραγματικά παραξενεμένος. Φύγε, ήθελε να του πει. Σε παρακαλώ. Τα χέρια της άρχισαν να τρέμουν. Σε λίγο δε θα μπορούσε πια να ελέγξει τον εαυτό της και δεν ήθελε να τη δει κανείς σ' αυτή την κατάσταση. Η έκρηξη της αδρεναλίνης θα μπορούσε να προκαλέσει πολύ άσχημες αντιδράσεις μετά απ' το όνειρο.

«Είμαι μια χαρά. Στον λόγο μου. Εντάξει; Μόνο...»

Να πάρει!

Το τρέμουλο. Η πίεση που δυνάμωνε μέσα της, το τίμημα πίσω απ' τα βλέφαρα — τίποτα δεν μπορούσε να ελέγξει.

Να πάρει, να πάρει, να πάρει!

Κουλουριάστηκε κι έκρυψε το πρόσωπο στο κάλυμμα του κρεβατιού καθώς οι λυγμοί έβγαιναν τώρα στην επιφάνεια και την κυρίευαν ολόκληρη. Όσο άσχημο κι αν ήταν το όνειρο — και ήταν πραγματικά πολύ άσχημο —, αυτό που ακολουθούσε ήταν πάντα χειρότερο, γιατί ακόμα και ξύπνια ένιωθε ανήμπορη. Ο τρόμος — ο τρόμος, αληθινός τρόμος — σερόνταν ασταμάτητα μέσα της. Αλλά ήταν και

κάτι ακόμα. Ερχόταν κι αυτό κάθε φορά μαζί με το όνειρο, αλλά δεν έφευγε μαζί του. Έμενε πίσω σαν να το είχε ξεβράσει η παλίρροια. Κι ήταν κάτι φριχτό — ένα πτώμα βρομερό και τεράστιο, ο Λεβιάθαν, το δαιμονικό θαλάσσιο κήτος της Βίβλου, που το είχε αφήσει πίσω του το κύμα για να σαπίσει στην ακρογιαλιά του μυαλού της. Έτσι έμοιαζαν οι τύψεις που ένιωθε. Τύψεις... πολύ επιεικής έκφραση γι' αυτό που αισθανόταν. Μαχαίρια άφηγε πίσω του το όνειρο, μαχαίρια πανικού και φρίκης που έλαμπαν πάνω σε μια κατακόκκινη, κακοφορμισμένη πληγή από ενοχές.

Ενοχές για ποια πράξη όμως; Αυτό ήταν το χειρότερο. Ήταν... οχ. Θεέ μου, ήταν κάτι που δεν μπορούσες ούτε να το ξεστομίσεις. Τεράστιο. Θηριώδες. Τίποτα χειρότερο δεν είχε συμβεί ποτέ και πουθενά στην οικουμένη και το φταίξιμο ήταν δικό της. Αδύνατον. Έτσι και κατάφερε να αποστασιοποιηθεί από το όνειρο, καταλάβαινε πόσο γελοίο ήταν να νιώθει ενοχές.

Γιατί δεν το είχε κάνει, κι ούτε θα μπορούσε ποτέ να το είχε κάνει... αυτό.

Όταν όμως την έπλεκε το όνειρο μέσα στα πλοκάμια του, τίποτα απ' όλα αυτά δεν είχε σημασία — ούτε η λογική, ούτε ο κοινός νους, ούτε καν οι νόμοι της φυσικής. Τα έπνιγαν όλα ο τρόμος κι οι ενοχές.

Μεγάλη βλακεία.

Όταν υποχώρησαν πλέον οι λυγμοί και η Ελάιζα σήκωσε το κεφάλι, ο Γκέιμπριελ καθόταν στην άκρη του κρεβατιού της με ύφος συμπονετικό και συγχρόνως ανήσυχο. Η κομφόρτητα, η ευγένεια και οι άφογοι τρόποι του Γκέιμπριελ Έντιντζερ σε έκαναν να υποπτευθείς πως θα κατέληγε κατά πάσα πιθανότητα με παπιγιόν, ίσως ακόμα και με μονόκλ. Ήταν νευροεπιστήμονας, ο εξυπνότερος ίσως άνθρωπος που είχε συναντήσει στη ζωή της κι ένας από

τους πιο συμπαθητικούς. Δούλευαν κι οι δυο τους σαν ερευνητές στο Εθνικό Μουσείο Φυσικής Ιστορίας Σμιθσόνιαν και είχαν φιλικές σχέσεις —χωρίς να είναι πραγματικά φίλοι— έναν χρόνο τώρα, μέχρι που η κοπέλα του μετακόμισε στη Νέα Υόρκη για τη μεταδιδακτορική της έρευνα, οπότε ο Γκέιμπριελ χρειάστηκε συγκάτοικο για να μοιράζονται το νοίκι. Η Ελάιζα ήξερε πως ήταν επικίνδυνο να διασταυρώνεται η προσωπική της ζωή με τη δουλειά, γι' αυτό εδώ.

Τις κραυγές. Τους λυγμούς.

Αν κάποιος ενδιαφερόταν να μάθει, δε θα χρειαζόταν και πολύ ψάξιμο μέχρι να διαπιστώσει... πόσο βαθιά ανώμαλο... ήταν το υπόβαθρο της ζωής της. Σαν να είχε στηρίξει σανίδες πάνω σε κινούμενη άμμο. Αυτό σκεφτόταν μερικές φορές. Όμως το όνειρο την είχε αφήσει ήσυχη για κάποιο διάστημα, οπότε κι εκείνη είχε υποκύψει στον πειρασμό να παραστήσει τη φυσιολογική: Παρίστανε πως ήταν μια κανονική εικοσιτετράχρονη φοιτήτρια που έκανε το διδακτορικό της με πολύ περιορισμένα οικονομικά και την απασχολούσαν τα συνηθισμένα προβλήματα: η πίεση για να προχωρήσει η διατριβή, κάποιος κακός συνεργάτης στο εργαστήριο, οι αιτήσεις για υποτροφία, το νοίκι.

Τέρατα.

«Με συγχωρείς» είπε στον Γκέιμπριελ. «Νομίζω πως τώρα είμαι εντάξει».

«Ωραία» της απάντησε, και μετά από μια αμήχανη παύση τη ρώτησε ζωηρά: «Θέλεις τσάι;».

Τσάι... Να μια ωραία, σύντομη εικόνα του τι σημαίνει «φυσιολογικό».

«Ναι» του απάντησε. «Ευχαριστώ».

Κι όταν εκείνος έφυγε με χαλαρό βήμα για να ανάψει τον βραστήρα, η Ελάιζα συνήλθε. Έριξε πάνω της μια ρό-

μπα, έπλυνε το πρόσωπό της, φύσηξε τη μύτη της και κοιτάχτηκε στον καθρέφτη. Πρόσωπο πρησμένο, μάτια κατακόκκινα. Φοβερό θέαμα. Κανονικά είχε ωραία μάτια. Ακόμα και άγνωστοι της έλεγαν πόσο όμορφα ήταν. Μεγάλα με μακριές βλεφαρίδες και φωτεινά —τουλάχιστον όταν δεν ήταν κόκκινα απ' το κλάμα— καστανά, αλλά πολύ πιο ανοιχτά απ' το δέρμα της, πράγμα που τα έκανε να λάμπουν στο πρόσωπό της. Αυτή τη στιγμή όμως πάγωσε μόλις τα αντίκρισε: Έμοιαζαν κάπως... τρελά.

«Δεν είσαι τρελή» είπε στην αντανάκλασή της στον καθρέφτη.

Της ήταν πολύ γνώριμη αυτή η δήλωση, είχε τόση ανάγκη να την πιστέψει, ώστε διαβεβαίωνε συχνά τον εαυτό της λέγοντας: «Δεν είσαι τρελή κι ούτε πρόκειται να τρελαθείς στο μέλλον».

Στο βάθος όμως υπόβοσκε κάποια άλλη σκέψη, πολύ λιγότερο αισιόδοξη:

Σ' εμένα δε θα συμβεί αυτό. Είμαι πιο δυνατή απ' τους άλλους.

Συνήθως κατάφερε να το πιστέψει.

Όταν μπήκε στην κουζίνα, όπου βρισκόταν ήδη ο Γκέιμπριελ, το ρολόι έδειχνε τέσσερις το πρωί. Το τσάι ήταν κιόλας στο τραπέζι, μαζί με ένα μεγάλο κουτί παγωτό, ανοιχτό και μ' ένα κουτάλι καρφωμένο από πάνω. Της το έδειξε λέγοντας:

«Παγωτό για τους εφιάλτες. Οικογενειακή παράδοση».

«Σοβαρά;»

«Α, βέβαια».

Η Ελάιζα προσπάθησε για μια στιγμή να σκεφτεί τη δική της οικογένεια να αντιμετωπίζει τους εφιάλτες με παγωτό, αλλά δεν τα κατάφερε. Δεν υπήρχε περίπτωση! Άπλωσε το χέρι να πάρει το παγωτό.

«Ευχαριστώ» είπε.

Έφαγε δυο κουταλιές αμίλητη, ρούφηξε και μια γουλιιά τσάι. Νεύρα τεντωμένα σε αναμονή των ερωτήσεων που επρόκειτο σίγουρα να ακολουθήσουν.

Τι βλέπεις στον ύπνο σου, Ελάιζα;

Πώς να σε βοηθήσω, Ελάιζα, αν δε μου μιλάς γι' αυτό το θέμα;

Τι σου συμβαίνει, Ελάιζα;

Τα είχε ξανακούσει όλα αυτά στο παρελθόν.

«Έβλεπες στον ύπνο σου τον Μόργκαν Τοθ, έτσι;» ρώτησε ο Γκέιμπριελ. «Τον Μόργκαν Τοθ και τα φουσκωμένα χείλη του».

Καλά λοιπόν, δεν της είπε αυτά που περίμενε να ακούσει. Παρ' όλη την κακή της διάθεση, έβαλε τα γέλια. Ο Μόργκαν Τοθ ήταν... η τιμωρία της και τα φουσκωμένα χείλη του κατάλληλο θέμα για εφιάλτη, αλλά αυτά ήταν φιλοπράγματα σε σχέση με τη δική της πραγματικότητα.

«Δε θέλω να μιλήσω γι' αυτό το ζήτημα» του είπε.

«Για ποιο;» ρώτησε ο Γκέιμπριελ με δήθεν αθώο ύφος. «Τι είναι “αυτό το ζήτημα” δηλαδή;»

«Έλα τώρα. Ξέρεις τι εννοώ. Συγγνώμη».

«Εντάξει».

Άλλη μια μπουκιά παγωτό, άλλη μια παύση, που τη διέκοψε άλλη μια μη ερώτηση.

«Είχα κι εγώ εφιάλτες όταν ήμουνα μικρός» είπε τώρα ο Γκέιμπριελ. «Για έναν χρόνο περίπου. Πολύ ζόρικους μάλιστα. Απ' ό,τι λένε οι γονείς μου, είχε αλλάξει τελείως η ζωή μας εκείνη τη χρονιά. Φοβόμουνα να κοιμηθώ κι είχα καθιερώσει ένα σωρό τελετουργικά, πίστευα σε δεισιδαιμονίες. Προσπάθησα ακόμα και να θυσιάσω τα αγαπημένα μου παιχνίδια, το φαγητό μου, τέτοια πράγματα. Υποτίθεται μάλιστα πως είχα προσφέρει για θυσία τον μεγά-

λο μου αδερφό για να γλιτώσω εγώ. Δεν το θυμάμαι αυτό, αλλά εκείνος ορκίζεται πως με είχε κρυφακούσει να το λέω».

«Σε ποιον θα τον θυσιάζεις;» ρώτησε η Ελάιζα.

«Σ' αυτούς. Σ' εκείνους που με βασάνιζαν στα όνειρά μου».

Αυτούς.

Είχε κι εκείνος τέτοιοι εφιάλτη λοιπόν. Μια σπίθα ελπίδας άναψε μέσα της. Βλακώδης ελπίδα. Με τη λογική, καταλάβαινε πως αυτοί ήταν αποκύημα του μυαλού της. Πως δεν υπήρχαν πουθενά αλλού. Αλλά μετά από το όνειρο δεν της ήταν και πολύ εύκολο να σκεφτεί λογικά.

«Τι ήταν αυτοί;» ρώτησε η Ελάιζα πριν προλάβει να σκεφτεί τι έκανε. Γιατί, αφού η ίδια δεν είχε σκοπό να του μιλήσει για τους δικούς της εφιάλτες, δεν είχε δικαίωμα να σκαλίζει τους δικούς του. Αυτός ήταν ένας βασικός κανόνας όταν ήθελες να κρατήσεις μυστικά, και τον ήξερε καλά. Ουκ ερωτήσεις ίνα μη ερωτηθείς.

«Τέρατα» της απάντησε σηκώνοντας αδιάφορα τους ώμους.

Η Ελάιζα έχασε ξαφνικά το ενδιαφέρον της — όχι γιατί ο Γκέιμπριελ αναφέρθηκε σε τέρατα, αλλά γιατί το ύφος του σήμαινε πως ήταν ανάξια λόγου. Όποιος μιλούσε για τέρατα με τόση άνεση, σίγουρα δεν είχε συναντήσει τα δικά της.

«Είναι πολύ συνηθισμένο, ξέρεις, να βλέπεις στον ύπνο σου πως σε καταδιώκουν» είπε ο Γκέιμπριελ και άρχισε να της μιλάει γι' αυτό το θέμα, ενώ εκείνη συνέχισε να σιγοπίνει το τσάι της, συνοδεύοντάς το και με καμιά κουταλιά παγωτό για τους εφιάλτες. Κουνούσε το κεφάλι μία στο τόσο για να δείξει πως τον παρακολουθούσε, αλλά στην ουσία δεν άκουγε. Είχε ερευνήσει διεξοδικά το θέμα της ανά-

λυσης των ονείρων εδώ και πολύ καιρό. Ούτε τότε δεν την είχε βοηθήσει, ούτε και τώρα βέβαια.

Ο Γκέμπριελ έκλεισε τη συζήτηση με τα γνωστά «οι εφιάλτες είναι εκδήλωση των φόβων που έχουμε όταν είμαστε ξύπνιοι» και «όλοι βλέπουν εφιάλτες». Ακουγόταν καθησυχαστικός και σχολαστικός, κάπως σαν να της έλεγε πως μόλις της είχε λύσει το πρόβλημά της.

Η Ελάιζα σκεφτόταν πως θα 'θελε πραγματικά να του πει: *Μήπως επίσης όλοι βάζουν βηματοδότη στα εφτά τους χρόνια επειδή η «εκδήλωση των φόβων που έχουν όταν είναι ξύπνιοι» τους προκαλεί καρδιακή αρρυθμία;* Αλλά βέβαια δεν είπε τίποτα, γιατί αυτό το είδος πληροφορίας γίνεται κλασική ατάκα σε όλες τις κοινωνικές συναναστροφές.

Το ξέρατε πως η Ελάιζα Τζόουνς έχει βηματοδότη από τα εφτά γιατί έβλεπε εφιάλτες που της προκάλεσαν καρδιακή αρρυθμία;

Σοβαρά; Απίστευτο!

«Και τι σου συνέβη λοιπόν;» τον ρώτησε. «Τι απέγιναν τα τέρατά σου;»

«Α, πήραν τον αδερφό μου και μ' άφησαν ήσυχο. Πρέπει να τους θυσιάζω μια κατσίκα κάθε χρόνο στο Μάικελμας,* αλλά, αν έτσι εξασφαλίζεις έναν καλό ύπνο, χαλάλι τα λεφτά για την κατσίκα».

Η Ελάιζα έβαλε τα γέλια.

«Και πού τις βρίσκεις τις κατσίκες;» τον ρώτησε συνεχίζοντας το παιχνίδι που είχε αρχίσει εκείνος.

«Σ' ένα φοβερό μικρό αγρόκτημα στο Μέρυλαντ. Κατσίκες για τελετουργικές θυσίες, με εγγύηση. Έχουν και αρνάκια, αν τα προτιμάς».

* Η 29η Σεπτεμβρίου, ημέρα αφιερωμένη στον αρχάγγελο Μιχαήλ, εορτάζεται στη Βρετανία και συνδέεται ιστορικά με την πληρωμή των χρεών εκ μέρους των αγροτών προς τον γαιοκτήμονα. (Σ.τ.Μ.)

«Μα και ποιος δε θα προτιμούσε ένα αρνάκι... Αλλά τι στον διάβολο είναι το Μάικελμας;»

«Δεν ξέρω. Απ' το κεφάλι μου το 'βγαλα».

Για μια στιγμή η Ελάιζα ένωσε ευγνωμοσύνη για τον Γκέιμπριελ που δεν είχε προσπαθήσει να της αποσπάσει το μυστικό της. Το παγωτό και το τσάι, ακόμα και ο εκνευρισμός που της προκάλεσε η διάλεξη, όλα την είχαν βοηθήσει τελικά. Είχαν απαλύνει τις συνέπειες του ονείρου. Είχε καταφέρει ακόμα και να γελάσει. Δεν ήταν μικρό πράγμα αυτό.

Και τότε ξαφνικά άρχισε να δονείται το κινητό της πάνω στο τραπέζι.

Ποιος μπορεί να την έπαιρνε στις τέσσερις το πρωί; Άπλωσε το χέρι και το σήκωσε... Είδε τον αριθμό που καλούσε και... της έπεσε το τηλέφωνο απ' το χέρι. Μάλλον το εκσφενδόνισε. Εκείνο χτύπησε πρώτα σ' ένα ντουλάπι και μετά έκανε γκελ στο πάτωμα. Για μια στιγμή τής γεννήθηκε η ελπίδα πως το είχε σκοτώσει. Έμεινε στο πάτωμα, στο σημείο όπου είχε πέσει, σιωπηλό. Νεκρό. Και μετά... άντε πάλι μπέζζζζζζ... Ζωντανό.

Πρώτη φορά λυπόταν που δεν είχε σπάσει το κινητό της.

Το πρόβλημα ήταν ο αριθμός που καλούσε. Σκέτα νούμερα. Χωρίς όνομα. Δεν εμφανίστηκε όνομα, γιατί αυτό τον αριθμό δεν τον είχε αποθηκεύσει. Δεν είχε καν συνειδητοποιήσει πως τον θυμόταν μέχρι τη στιγμή που τον είδε. Ήταν όμως σαν να βρισκόταν πάντα εκεί, πλάι της, κάθε στιγμή της ζωής της από τότε που... από τότε που το είχε σκάσει. Σαν μια γροθιά στο στομάχι. Άμεσο χτύπημα. Μέχρι το βάθος του κορμιού της. Με αμείωτη δύναμη, όσα χρόνια κι αν είχαν περάσει.

«Είσαι εντάξει;» τη ρώτησε ο Γκέιμπριελ σχύβοντας να σηκώσει το τηλέφωνο.

Παρά λίγο να πει «Μην το αγγίζεις!», αλλά κατάλαβε έγκαιρα πως ήταν παράλογο και πρόλαβε να μην ανοίξει το στόμα της. Δεν το πήρε όμως απ' το χέρι του καθώς της το έδινε, κι εκείνος αναγκάστηκε να το ακουμπήσει πάλι στο τραπέζι. Η δόνηση δεν είχε σταματήσει.

Η Ελάιζα το κοίταζε. Πώς την είχαν ανακαλύψει; Πώς; Είχε αλλάξει το όνομά της. Είχε εξαφανιστεί. Μήπως ήξεραν πάντα πού βρισκόταν, την παρακολουθούσαν άραγε συνέχεια; Η σκέψη και μόνο της προκαλούσε πανικό. Φαντάσου να ήταν απλή ψευδαίσθηση η ελευθερία που ένιωθε όλα αυτά τα χρόνια!

Η δόνηση σταμάτησε. Βγήκε ο αυτόματος τηλεφωνητής και η καρδιά της Ελάιζα άρχισε πάλι τους κανονιοβολισμούς. Απανωτές ριπές την τράνταζαν ολόκληρη. Ποιος να ήταν; Η αδερφή της; Κάποιος «θείος»;

Η μητέρα της;

Όποιος κι αν ήταν, η Ελάιζα είχε μόνο ένα λεπτό στη διάθεσή της για να αναρωτηθεί αν θα της άφηνε μήνυμα —κι αν η ίδια θα τολμούσε να το ακούσει—, γιατί ακούθηκε αμέσως άλλο ένα μπζζζζζζζ. Δεν ήταν ηχητικό μήνυμα. Ήταν sms.

Έλεγε: «Άνοιξε την τηλεόραση».

Άνοιξε την...;

Σήκωσε τα μάτια της απ' το τηλέφωνο τρομερά ταραγμένη. Γιατί; Τι ήθελαν να δει στην τηλεόραση; Δεν είχε καν τηλεόραση. Ο Γκέιμπριελ την κοίταζε έντονα και οι ματιές τους συναντήθηκαν τη στιγμή ακριβώς που ακούστηκε η πρώτη κραυγή. Η Ελάιζα πετάχτηκε απ' την καρέκλα της — κόντεψε να πάθει εγκεφαλικό. Από κάποιο σημείο έξω απ' το σπίτι έφτασε στ' αυτιά τους μια μακρόσυρτη, ακατάληπτη κραυγή. Ή μήπως και δεν ήταν απ' έξω; Ήταν πολύ δυνατή. Ερχόταν από κάπου μέσα στο κτίριο. Για στά-

σου ένα λεπτό. Αυτή τη φορά ήταν κάποιος άλλος που φώναζε. Τι διάβολο συνέβαινε; Ακούγονταν κραυγές ανθρώπων... τρομαγμένων; Χαρούμενων; Και τότε άρχισε να χτυπάει και το τηλέφωνο του Γκέιμπριελ, ενώ στο κινητό της Ελάιζα έρχονταν sms κατά συρροή, σαν να ξετυλιγόταν κουβάρι — μπζζζ μπζζζ μπζζζ μπζζζ μπζζζ. Αυτή τη φορά ήταν από φίλους, τον Τατζ απ' το Λονδίνο, την Κάθριν, που έκανε έρευνα στη Νότιο Αφρική. Τα sms διέφεραν μεταξύ τους, αλλά όλα έδιναν την ίδια ανησυχητική εντολή:

«Άνοιξε την τηλεόραση».

«Το βλέπεις αυτό;».

«Ξύπνα! Τηλεόραση. Τώρα».

Όλα εκτός απ' το τελευταίο. Εκείνο που έκανε την Ελάιζα να θέλει να κουλουριαστεί σε στάση εμβρύου και να πάψει να υπάρχει.

«Γύρνα σπίτι» έλεγε. «Σε συγχωρούμε».